

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,

noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

AMY EWING

Merita încercarea

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

 DREAM
BOOKS

LBRIS

We know
books

Worth a Shot
Amy Ewing
Copyright © 2024 Amy Ewing

Dream Books este parte a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Merită încercarea
Amy Ewing

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corectori: Păunița Ana, Emilia Achim
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EWING, AMY
Merită încercarea / Amy Ewing;
trad. din lb. engleză: Irina Fulger. –
București: Litera, 2024
ISBN 978-630-342-101-8
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111

1

–Doamnelor și domnilor, bine ați venit în Dublin! Ora locală este treisprezece și treizeci și cinci de minute. Vă rugăm să rămâneți pe locurile dumneavoastră, cu centurile de siguranță cuplate până când căpitanul va stinge semnalul luminos.

Cordelia se frecă la ochi și se uită pe micul geam oval. Avionul se îndrepta spre poartă, iar cerul era acoperit de nori gri și subțiri, suficient de firavi încât să-ți dea speranța că puteau să se rupă în orice moment și să permită pătrunderea razelor vesele ale soarelui de iunie. Dar deocamdată vremea era la fel de tăcută și de schimbătoare precum sentimentele ei.

Când se urcase în avion pe aeroportul JFK tremurase de emoție, dar acum, când aterizase în Irlanda, avea numai noduri în stomac. Era o greșeală? Să plece de acasă, să-și lase prietenii, tot ceea ce cunoștea în New York și să traverseze un ocean ca să stea pe o insuliță în mijlocul pustietății? Părase oportunitatea perfectă când luase decizia în urmă cu toate acele luni.

–Ai nevoie de o pauză, declarase Liz, cea mai bună prietenă a ei, într-o după-amiază, în timp ce Cordelia stătea pe canapea.

Se uita la niște poze făcute în West Village în acea zi. Dar toate pozele erau *proaste* – de parcă uitase elementele de bază, cele trei reguli, contrastul în plan negativ, tot ceea ce făcea o fotografie interesantă.

–Sunt bine, insistase Cordelia.

–Cord, dacă încruntătura ta se adâncește și mai mult, o să devină permanentă. Ar trebui să te duci pe o insulă undeva, zisese Liz. Pleacă o vreme din New York! Trăiește pe o plajă! Bea cocktailuri din fructe! Când te-ai distrat cu adevărat ultima dată? Sau când ai făcut ceva care să nu aibă legătură cu fotografia?

Nu fusese drept, se gândi Cordelia. Liz știa mai bine decât oricine cât de grei fuseseră ultimii doi ani pentru ea.

Obişnuia să aibă atâta încredere în ea – Cordelia James, fotograf stradal. Vedeta clasei care absolvise Școala de Arte Vizuale. Îndrumată de marele Philip Watson. Își petrecuse zile întregi mergând pe străzile din New York cu aparatul foto, așteptând să surprindă și să împărtășească momentul potrivit pe popularul ei feed de Instagram. Avea o expoziție într-o galerie din Chelsea, unde lucrările ei fuseseră cumpărate de niște neveste bogate și disperate să aibă ceva „cool și modern“ de agățat pe pereții lor. Și primise o ofertă să realizeze un album cu măsuțe de cafea: se numea *Minutul New York*. Se descurcase bine. Dar editura nu ceruse niciodată al doilea număr. Philip se mutase în Chicago, iar galeria trecuse la artiști în devenire. Numărul urmăriturilor ei de pe Instagram scăzuse.

Și apoi tatăl ei murise. Cel mai mare susținător și cel mai aprig apărător al ei. El o inspirase să iubească arta și fotografia și niciodată nu insistase ca ea să-și găsească „un loc de muncă adevărat“, cum mereu o îndemnase mama ei. Și apoi pur și simplu... se duse. Fusese brusc, neașteptat – un anevrism cerebral chiar în timpul orei de introducere în opera lui Shakespeare.

Luni întregi, Cordelia abia reușise să ridice un aparat foto. Apoi, când în sfârșit ieșise din oceanul de suferință și începuse să se târască spre normalitate, percepușe aparatul foto ca pe un lucru străin. Se uitase prin obiectiv, dar nu putuse să vadă. Străzile vibrante din New York deveniseră un memento dureros pentru ceea ce pierduse. Cum putea orașul să-și continue viața fără Christopher James în el? Cum nu observase nimeni absența lui când Cordelia doar asta vedea?

– Se pare că munca nu te mai face fericită în ultima vreme, zisese fratele ei, Toby. Știu cât a iubit tata fotografiile tale, dar mi se pare că acum, când el nu mai este aici ca să-ți spună că sunt bune, tu chiar nu mai crezi că sunt bune.

– Nu zic eu că nu sunt bune, răspunsese Cordelia. Nu-mi cumpără nimeni fotografiile sau nu mai este nimeni interesat de contul meu de Instagram pentru că *nu sunt* bune.

Știa că își pierduse răbdarea. Fotografia de stradă însemna răbdare. Și umor. Iar Cordelia era lipsită de ambele de ceva vreme. Se simțea ca o cârpă udă, stoarsă de prea multe ori, umedă, șifonată și patetică.

Așa că ascultase sfatul lui Liz și se apucase să caute locuri de vacanță. Dar toate locurile din Bermude sau Bahamas erau foarte scumpe.

Avea niște economii și o mică moștenire de la tatăl ei, dar nu-i venea să cheltuiască toți banii pe o vacanță cât vara de lungă.

Apoi un anunț îi atrăsese atenția. „Căsuță confortabilă situată în inima pitorească a insulei Inishmore din Irlanda“, scria în anunț. După o scurtă căutare pe Google, aflase că era cea mai mare din cele trei insule Aran de pe coasta de vest a Irlandei. „Fără chirie și cu o mică remunerație dacă ești dispus să faci niște treburi gospodărești și să ai grijă de persoana în vârstă din vecinătate. Trebuie să stai de la 1 iunie până la 31 august.“

Cordelia se grăbise să facă rezervarea.

În vreme ce avionul se oprea brusc, mintea Cordeliei începea să toarcă povești despre lecțiile de viață pe care nu le-ar fi învățat niciodată dacă rămânea în New York. În mintea ei apăru o bătrână ca o salcie zbârcită care o lua pe Cord sub aripa ei, încurajând-o așa cum obișnuia să facă tatăl ei, așa cum mama ei nu păruse să fie în stare niciodată. Petrecându-și zilele hoinărind pe dealurile verzi ale Irlandei cu aparatul ei foto (nu mai fusese în Irlanda, dar nu era totul verde acolo?), reconectându-se cu sine ca artist, făcând poze uimitoare cu peisaje abrupte, care aveau să facă brusc ca lumea fotografiei să se topească la picioarele ei. Și serile ar fi stat lângă foc cu bătrâna și i-ar fi ascultat sfaturile. Avea să se întoarcă un om schimbat. Mai fericită și mai împăcată cu lumea.

„O să fie grozav“, își spuse în timp ce își desfăcea centura de siguranță. „Lecții de viață. O nouă perspectivă asupra fotografiei. Vorbe încurajatoare spuse de bătrâna doamnă. Inishmore, sosesc!“

Se întinse spre scaunul din față pentru a-și lua geanta mare de mână din pânză în dungi în care se aflau cele mai pretioase două lucruri ale ei din acel moment. Primul era telefonul, colacul de salvare spre prietenii și familia ei. Îl schimbă de pe modul avion și așteptă să i se conecteze cartela SIM internațională ca să le poată scrie lui Liz și fratelui ei.

Al doilea lucru era aparatul ei Fujifilm X100V. Era mic, perfect pentru fotografia stradală și potrivit pentru călătorii. Dar, mai important, fusese un cadou de la tatăl ei. Ultimul cadou pe care-l primise de la el, cu o lună înainte ca acesta să moară.

– Te-ai gândit vreodată să iei, poate, o pauză de la fotografie? zisese ezitant Toby când ea îi povestise despre călătorie.

De parcă asta ar fi fost posibil – să plece fără aparatul ei foto ar fi ca și cum și-ar fi lăsat un picior acasă. Făcea parte din ea.

Și Irlanda avea să retrezească la viață ce iubea la fotografie.

Gândul o făcu să meargă mai alert în timp ce se îndrepta spre zona de recuperare a bagajelor.

Salut, deja ai aterizat???

Rânji la salutul entuziast al lui Liz.

Abia am coborât din avion. Acum îmi iau bagajele.

Fac pariu pe zece dolari că plouă, scrisoarea Liz.

Cordelia râse. Liz insistase că o să plouă tot timpul cât avea să fie acolo. Că o susținea sau nu, Liz nu-și putea ascunde complet dezamăgirea că prietena ei o abandona în acea vară, aducând în discuție, nu chiar întâmplător, excursiile la Jones Beach, statul la soare în Central Park (ca și cum Cordelia era în stare să se bronzeze), concertele în aer liber și privitul apusului de pe acoperișul ei. Cordelia îi amintise lui Liz toate mizeriile care veneau la pachet cu vara în oraș – umiditatea apăsătoare, mirosul de gunoi, scurgerile neașteptate de la aparatele de aer condiționat.

Nu, ☺. Dar este înmorat.

Cât își aștepta valiza, Cordelia îi trimise un mesaj lui Toby ca să-i spună că aterizase. Avea destul timp ca să prindă trenul spre Galway. Cordeliei îi plăcea să fie extrem de punctuală, altă trăsătură moștenită de la tatăl său. Nu era ușor să ajungă în insulele Aran; trebuia să ia trenul din Dublin și să traverseze toată țara până în Galway, apoi un autobuz până în Rosseveal, de unde trebuia să ia feribotul spre Inishmore.

Erau multe de făcut într-o singură zi, iar acum, când coborâse din avion, emoțiile reveneau. Vara aceea avea să aducă o schimbare. Poate că avea să se apuce de meditație sau să învețe o limbă nouă, ori să înceapă să tricoteze. Poate că această bătrână avea să o învețe cum să fie în armonie cu pământul sau ceva de genul ăsta.

După ce tot corespondase prin e-mail cu Allison Murphy, femeia care dăduse anunțul, Cordelia descoperise că urma să aibă grijă de bunica lui Allison, o femeie pe nume Roisin. Se părea că se pronunța Ro-sheen – Cordelia trebuise să verifice. La anunțul de pe Viator era

o poză cu Allison, o femeie drăguță care părea de vârsta Cordeliei, cu păr roșcat-cafeniu des, pistrui și un zâmbet larg.

Conduc pensiunea Leaside Bed and Breakfast din Kilonan, scri-sese ea după ce Cordelia îi ceruse mai multe detalii. Și am nevoie de ceva care să stea în căsuță și să fie aproape în caz că bunica mea are nevoie de ceva. A se citi: în caz că bătrâna avea să cadă. Corespondența îi este livrată la căsuță, așa că ar fi grozav dacă i-ai duce-o. În mare parte, îmi doresc pe ceva care să păstreze căsuța curată cât eu locuiesc la pensiune și să o ajute pe bunica dacă are nevoie de ceva.

Cordeliei i se păruse destul de simplu. Și în timpul liber putea să umble pe insulă cu aparatul foto. Munca ei se concentra în general asupra oamenilor și a vieții de oraș, dar asta nu însemna că ar fi fost rău să schimbe ceva. Poate că avea să descopere o înclinație necunoscută pentru fotografierea peisajelor.

Își luă valiza de pe banda rulantă și porni spre stația de taxiuri. Telefonul o atenționează că primise o poză de la Toby – Cordelia zâmbi când văzu fețele nepoatei și nepotului ei.

Grace și Miles zic că le este dor de mătușa Cordie!

Spune-le că trebuie să nu mai crească în vară, răspunse ea.
Grace pare așa de mare!

Mie îmi spui, îi răspunse Toby. Nikki te salută.

Îi trimise o poză cu soția lui, o frumoasă femeie de culoare cu împletituri atârând lejer în jurul feței, un zâmbet luminos, dar cu o privire ușor exasperată. Toby insistase să comunice prin multe poze, de parcă trei luni în Irlanda erau zece ani pe altă planetă, dar acum Cordelia era recunoscătoare pentru asta. I se puse un nod în gât când văzu zâmbetul cald și familiar al lui Nikki și pe cel al copiilor: Miles cu ochelari și freza afro în jurul feței, Grace cu trăsăturile ei alungite și delicate și părul împletit în codițe. Se întrebă cât aveau să reziste codițele – Grace lăsa rapid copilăria în urmă și se apropia de temuții ani ai adolescenței.

Se opri un taxi, iar ea băgă telefonul în buzunar.

– Încotro, domnișoară? întrebă taximetristul în timp ce îi ridica valiza și o punea în portbagajul mașinii.

—La Heuston Station, vă rog, zise ea, alunecând pe bancheta din spate.

—Deci nu rămâneți în Dublin? întrebă șoferul în timp ce pornea mașina.

—Nu, mă duc pe insulele Aran.

—Ah! Frumoase ținuturi! Cât o să stați?

—Trei luni.

—Trei luni? Taximetristul fluieră. E ceva timp. Nu prea sunt multe de făcut pe acolo, vă spun. Este bine că vă duceți vara, când feriboturile merg destul de des. Puteți oricând să veniți înapoi ca să vizitați orașul dacă vă plictisiți, să știți. Stâncile Moher merită vizitate – se ajunge ușor din Dublin. Este un pub drăguț dacă aveți de gând...

Se lăsă învăluită de accentul lui melodios, numele și locurile amestecându-se unele cu celelalte în timp ce intrau în Dublin. Parcurseră străzile înguste pe care se înșirau casele vesele din cărămidă, fiecare cu câte o ușă colorată în albastru, roșu sau verde. Orașul vibra de viață. Cordelia scoase instinctiv aparatul foto din lăcașul său. Luase amprenta degetului mare al tatălui său și o laminase, apoi o lipise ca abțibild pe locul unde își ținea ea degetul mare când ridica aparatul foto spre față. Atinse locul și oftă.

Poate că Toby avea dreptate. Poate că se agăța prea mult de amintirea tatălui ei. Dar nu știa ce altceva să facă. Amintirile erau tot ce-i mai rămăsese.

Când ajunse la gară, Cordeliei îi chiorăiau mațele. Îi plăti taximetristului și îi mulțumi, apoi își cumpără un sendviș și o cafea de la un vânzător ambulant și avu timp să-l înfulece pe tot înainte să se anunțe îmbarcarea în tren. După ce își puse valiza sus, se așeză ca să privească peisajul rural irlandez pe lângă care trecea.

Arăta exact cum și-ar fi imaginat cineva zona rurală irlandeză: pășuni pline de verdeață și mici drumuri șerpuite, căsuțe și nori gri presărați pe cer. Oi pretutindeni. Vremea nu se putea hotărî, soarele și norii jucându-se de-a războiul, astfel încât uneori lumea era colorată în nuanțe întunecate și șterse de verde și maro, ca apoi brusc să devină strălucitoare ca o bijuterie, în iarbă scânteind petice sclipitoare de smarald și copacii fiind zugrăviți în aur.

Cordelia nu-și dăduse seama că adormise până ce nu-i sună telefonul. Se sperie și privi în jur – cât dormise ea, trenul se aglomerase și în jur se auzea zumzetul constant al conversației. Își verifică telefonul și îi stătu inima. Uitase complet să-i trimită mamei un mesaj.

Toby a zis că ai ajuns cu bine.

Of! În mesajul acela erau muștrări tipice lui Louise James.

Scuze, mamă, a fost o nebulie, îi răspunse Cordelia. Acum sunt în trenul spre Galway. Oftă și adăugă: Ce mai face Gary? Cum este vacanța?

Nu-i păsa ce mai făcea iubitul mamei ei, dar Toby insista constant ca ea să se poarte frumos. Încerca. Nu-i ieșea mereu, dar încerca.

De când Louise începuse să iasă cu Gary în urmă cu șase luni, se transformase într-un fel de fanatică a romantismului. O sâcâia mereu pe Cordelia amintindu-i de inexistența ei viață amoroasă. De parcă singura cale de a fi fericit era să fi cu cineva.

Și, da, poate crezuse că tata fusese iubirea vieții mamei, dar când găsești iubirea vieții tale, nu treci mai departe începând să ieși cu un fost pușcaș marin pe care l-ai cunoscut pe un website de „bătrâni singuri”.

Oh, este minunat! îi răspunse mama ei și apoi îi trimise o poză cu ei doi pe o barcă.

Petreceau o săptămână la casa lui Gary din Florida Keys. Mama ei era ușor arsă de soare pe puntea nasului și purta o pălărie cu boruri largi. Gary purta o cămașă în stil hawaiian și ochelari Ray-Ban, cu un braț pus lejer peste umerii mamei ei.

Arătați grozav! scrise Cordelia, adăugând punctul de exclamație ca un gând ulterior. „Poftim, Toby, pot să fiu amabilă”, își zise ea în gând.

Să-mi spui când ajungi la căsuță, îi scrise mama ei.

Așa o să fac.

Mama ei îi trimise înapoi un emoticon în formă de inimă roșie, o pisică pupăcioasă și un curcubeu. Cordelia își dădu ochii peste cap – Gary o învățase să folosească emoticoanele, iar acum nu putea să aibă o conversație prin mesaje fără ele. Lui Nikki i se părea drăguț. Lui Toby i se părea amuzant. Cordeliei i se părea ciudat.

Băgă telefonul la loc și își luă cartea polițistă – Liz insistase să-și ia cu ea niște lecturi ușoare, dar pentru Cordelia cărțile polițiste

erau o lectură ușoară. Totuși, privirea ei continua să se îndrepte spre fereastră, spre câmpuri și dincolo de ele.

Drumul de la gară la autobuz fu destul de scurt.

Călătoria cu autobuzul fu mai puțin plăcută decât cea cu trenul, cu multe zdruncinături și cotituri bruște. Merseră prin banale suburbii irlandeze, pe drumuri care păreau prea înguste pentru un vehicul așa de mare. Când ajunse la feribot, norii câștigaseră oficial războiul; urcă pe vas în urma unui bărbat înalt cu părul negru și ochii albaștri, care vorbea la telefon cu o voce joasă și iritată. Cordelia prinse cuvintele înaintea ca acesta să urce la următorul nivel:

– Am zis că o fac, tată, nu-i de ajuns?

I se strânse inima – ce n-ar fi dat să aibă din nou o ceartă cu tatăl ei sau să-i audă vocea la telefon! Își găsi locul și se uită afară la valurile ondulate, cenușii și de albastru mohorât.

Drumul cu feribotul dură o oră, iar Cordelia își mai luă o cafea de la micuța cafenea de la bord. Începea să se simtă diferența de fus orar: i se închiseră pleoapele, iar mintea i se transformă în budincă. Spera ca în acea zi să nu se aștepte nimeni să facă vreun lucru pentru bunică sau curățenie. Începu să plouă ușor, desenând forme ciudate pe valuri, dar când feribotul ajunse la docurile din portul Kilonan, ploaia se transformă într-o ceață slabă.

Cordeliei începu să-i bată inima mai tare când își luă valiza și așteptă la rând să coboare. Allison îi spusese că avea să o aștepte. În vreme ce cobora pe pasarelă, Cordelia văzu același bărbat cu părul negru coborând de pe puntea superioară, tot vorbind la telefon.

Păși pe pontonul lung din ciment și o luă spre parcare plină de mașini. Kilonan era cel mai mare oraș de pe insulă, dar asta nu spunea multe. În jurul portului erau câteva case colorate frumos, vopsite în galben și roz. Văzu o clădire mai înaltă din piatră pe care scria cu litere mari albe *Aran Sweater Market*.

Portul era adorabil de pitoresc – cum sperase că avea să fie – și plin de oameni. „Vezi, Liz?” se gândi cu aroganță Cordelia. Era perfect. Două femei în vârstă discutau în afara pieței în vreme ce un câine mic maro adulmeca la intrare. Un tânăr fuma o țigară în fața casei roz.

Vârfurile degetelor o furnicau de emoție, așa că băgă mâna în geantă pentru a-și scoate aparatul foto. Acesta era momentul. Fotografia ei urma să se schimbe, o simțea.

În timp ce trăgea de curea ca să atârne aparatul foto în jurul gâtului, păși cincisprezece centimetri la stânga pentru a încadra corect cele două femei din piață. Dar era așa de entuziasmată de ideea pozei, încât nu se uită în jur și se ciocni de persoana din spatele ei. Privi îngrozită, de undeva din afara corpului, cum aparatul foto îi sări din mâini și căzu pe ciment, rostogolindu-se o dată, de două ori și oprindu-se apoi cu fața în jos.

– Ai grijă, mormăi bărbatul cu părul negru în vreme ce trecea pe lângă ea, abia privind-o, cu idiotul lui de telefon lipit de ureche.

Pentru o secundă, Cordelia fu prea uluită ca să spună ceva. Își recăpătă răsuflarea și strigă:

– Hei!

Dar el deja dispăruse în mulțimea ce cobora de pe feribot. Cordelia se avântă să-și protejeze cea mai valoroasă posesie de picioarele a o sută de turiști, ținând aparatul strâns la piept.

Îl întoarse. Inima îi tresări, respirația i se opri și lumea i se micșoră în fața ochilor, amestecată de înțepăturile luminii.

Obiectivul era fisurat.

Duse aparatul la ochi, fără să-i pese spre ce-l îndrepta, disperată să vadă că era în regulă. Dar oricât îi ajusta deschiderea, aparatul nu mai focaliza. Totul era în ceață, fără formă, fără contur.

Aparatul ei foto era distrus.

Niall O'Connor nu își dorea să fie acolo.

Era deja prost dispus când o turistă idioată îi ieșise în față în mijlocul drumului ca să facă o poză cu idioata aia de piață de pulovere – probabil una dintre americance, ele mereu se opreau în locuri nepotrivite ca să facă cele mai stupide poze. Tânăra îl lovi cu cotul în coaste, iar el mormăi încordat:

– Ai grijă! Apoi continuă să vorbească cu Collin: Da, tocmai am coborât de pe feribot, amice, îi zise celui mai bun prieten al său. Unde ești?

Drept răspuns auzi claxonul unei mașini și-l văzu pe Collin fluturând mâna spre el cu zâmbetul ăla mare și tâmp. Niall oftă. Măcar avea să fie și Collin acolo pe timpul verii. Altfel nu credea că ar fi fost în stare să facă față acestei reveniri acasă forțate. Deja îi era dor de Dublin, de pubul lui preferat, de străzile aglomerate și de plimbarea matinală pe Grafton Street spre... Gândurile sale ricoșară din acea amintire ca o piatră ce sărea peste suprafața netedă a apei, fugind grăbite spre țărături mai sigure.

Ar fi trebuit să înceteze cu plimbarea aia cu multe luni în urmă, dar nu o făcuse pentru că se părea că era un masochist înrăit. Ce trăsătură de personalitate amuzantă descoperită la frumoasa vârstă de 31 de ani! După luni întregi în care Niall ignorase apelurile telefonice, dormise în timpul zilei, se uitase la prea multe reality-show-uri și mâncase prea multă mâncare livrată acasă, venise Collin și avuseseră o discuție. Ce cuvânt folosise ca să descrie comportamentul lui Niall? Indolent? Nebun? Toxic?

„Ai probleme cu capul“, asta zisese. Mai degrabă o luase razna. Dar cum ar fi trebuit să reacționeze? Niall pierduse totul, planurile, visurile, viitorul, pe iubirea vieții lui – toate cu o singură lovitură. Fusese strivit

și apoi călcat în picioare și tăiat bucățele precum momeala. Era surprins că nimeni nu-l aruncase peste bordul feribotului ca să-l dea la pescăruși.

În drum spre mașina lui Collin, trecu pe lângă Allison Murphy. Se uita spre mulțime, căutând pe cineva.

– Toate bune, Allison? întrebă el.

Ea făcu ochii mari când îl văzu, apoi își schimbă rapid expresia.

– Salut, Niall, zise ea.

I se strânse stomacul – ea știa. Cu toții știau, toată lumea de pe insula asta uitată de Dumnezeu îi știa deja povestea. „Mulțumesc, tată“, se gândi cu amărăciune. Deși poate că era mai bine, așa nu trebuia să se gândească prea mult ce să le spună oamenilor. Ar fi fost o tortură. Își putea imagina.

– Salut, Niall, cum merge cu pubul ăla elegant din Dublin?

– Oh, ei bine, ar trebui să-i întreb pe fostul meu partener de afaceri și pe fosta mea logodnică infidelă. Se ocupă amândoi de el, pe mine m-au dat complet laoparte. Mi-am pierdut întreaga investiție și economiile de o viață. Se părea că de luni întregi mă lucrau pe la spate. Salut, oricum, mulțumesc că ai întreat!

– Lei un nou chiriaș? întrebă înainte ca ea să apuce să facă vreun comentariu banal, cum ar fi „rezistă!“ sau „capul sus!“

– Am găsit pe cineva care va ocupa căsuța pe timpul verii, zise ea.

– Toată vara? întrebă Niall.

Allison încuviință din cap. Ce om întreg la minte ar fi vrut să stea toată vara în Inishmore? Avea să se plictisească înfiorător. Dacă Niall ar fi putut să se ducă oriunde altundeva, ar fi făcut-o. Dar tatăl lui avea nevoie de ajutor cu pubul – sau cel puțin asta-i spusese mama. Niall nu credea că tatăl lui voia ca el să vină acasă, iar dacă voia, o făcea doar ca să-i reproșeze lui Niall eșecul său. „Umblă cu nasul pe sus“ era una dintre vorbele preferate ale lui Owen O'Connor. De parcă a dori să deschizi un pub care să servească mâncare irlandeză de calitate era cumva echivalentul deschiderii unui restaurant cu stele Michelin.

Dar mama lui era mult mai șireată și făcuse singurul lucru tolerabil pentru cineva care se întorcea acasă cu coada între picioare – îl angajase pe cel mai bun prieten al lui să se ocupe de muzică la O'Connor's pe timpul verii. Pubul era în familia lor de generații și, în timp ce o bere bună și o masă copioasă erau sângele, muzica era inima vie. Și Collin era exact genul de tip nepăsător și care se lăsa în bătaia vântului, dispus să-i accepte oferta în loc să plece în turnee.